

Un mandat per segons què

LA IRRUPCIÓ DE L'EXIGÈNCIA DE RUPTURA AMB L'ESTAT, PLANTEJADA PER LA CUP I BEN ACOLLIDA PER BONA PART DE JUNTS PEL SÍ, POT COMPLICAR EL PANORAMA I SUSCITAR DESERCIONS EN COMPTES DE NOVES ADHESIONS.

Diu en que diu que el cors, autoritzat amb la cèdula corresponent, va ser invent del rei Alfons, diuen que dit el Magnànim, i per afegit el Savi. Aquest monarca, que no mirava prim i s'agradava tant de Nàpols que ja no va tornar a posar els peus a Barcelona, animava els vaixells quadribarrats perquè ataquessin, en qualitat de corsaris al servei del Rei d'Aragó, els de tal o tal altra nació, segons li convenia fustigar-les o castigar-les, sempre al servei d'una alambinada i de vegades poc compresa política d'aliances. En tot cas, amb les seves patents de cors, i no havent-ne tingut prou de saquejar Marsella, Alfons V d'Aragó i IV de Barcelona, es va saltar, no en direm la legislació vigent, però sí unes normes de convivència establertes i en general respectades.

Malgrat l'èxit, en ple Renaixement, d'aquesta rara combinació de corsaris i diplomàtics, la pràctica del doble joc extrem ha anat quedant apaivagada, i diria que fins i tot desacreditada si no fossin les pretensions de la CUP de ressuscitar-la i actualitzar-la. En ple segle XXI i a l'Europa que no vol problemes. Pretensions que no passarien de vanes, no envanides, si no fos que Junts Pel Sí les veu de bon ull, i diuen que diu que les comparteix, si més no de boqueta.

No d'altra manera s'ha d'entendre l'exigència de desconexió i desobediència, posada damunt la taula des del primer moment de les negociacions entre els molt majoritaris i els no tan minoritaris de les victorioses candidatures independentistes. No d'altra manera s'ha d'entendre que el rupturisme convisqui amb el reconeixement, explicitat de manera exemplar per la CUP, de la insuficiència de la majoria obtinguda, que impedeix declarar la independència. És a dir, dignes successors d'Alfons, indepen-

XAVIER
BRU DE SALA
@Xbrudesala

dència no, desobediència sí. Independència no, desconexió sí. Com es menja l'estranya combinació?

Aturem-nos davant d'aquesta escudella barrejada. Examinem-la abans de clavar-hi cullera, forquilla i ganivet. Ben llegit, el resultat de les urnes atorga un mandat per preparar la independència, o si ho preferiu per aproximar-s'hi, però de cap manera per declarar-la. Si han faltat cent mil vots, doncs han faltat. Si guin quines siguin les càbales sobre les preferències de molts dels votants de Catalunya sí que es Pot, la independència no és al pot. Ni al sac.

Tot i això, sigui dit no tan de passada com pot semblar, el caràcter referendari del 27-S comporta un seguit d'avantatges amb relació a un referèndum convencional com el d'Escòcia. La primera, que l'independentisme es pot proclamar vencedor malgrat que no ha arribat a la meitat més un dels vots. La segona, i

deixem la resta com a deures pel lector, és que, segons la conveniència dels partits expressada als programes, qualsevol convocatòria electoral es pot convertir en plebiscitària, mentre que els referèndums sobre la independència no sovintegen tant, ni de bon tros.

Tornem ara, després de la poc subtil giragonsa, a l'escudella en què es converteix per moments el full de ruta. Tan senzill que fóra, atenent al resultat i la majoria que se'n deriva al Parlament, plantejar un doble acord. Per una banda, sobre les prioritats del gir social del nou Govern. Per l'altra, sobre les bases d'un procés constituent, amb la participació, si més no inicial, de Catalunya Sí que es Pot, al final del qual la ciutadania fos cridada a pronunciar-se. Doncs no! Desconexió i desobediència! A partir de quin mandat? Amb quina finalitat, si no la de provocar un altre 9 d'Octubre? I si hi ha confrontació, sobre quina base democràtica, de mandat explícit per la independència, es declara la república catalana i s'emprèn la incerta aventura de l'assalt al poder?

Per anar bé i no entomar més riscos del compte, cal admetre que la desconexió no és conseqüent amb el resultat en vots del 27-S. La desobediència s'hauria de transformar en una molt controlada i força parcial insubmissió. I mentrestant, si no hi ha proposta alternativa per part de l'Estat, mirar de convèncer els votants que falten. No d'espantar una part dels que, amb tant de mèrit i esforç, s'han aconseguit.

L'aspiració, molt majoritària, de convertir Catalunya en un país de primera, pròsper, equitatiu i alliberat del mal govern, passa per preparar-lo de manera enraonada i seriosa. No per fer un salt al buit.

Esriptor